

[Søren Jensen (Vejen).]

også som et led i beskattningen af arbejdsfri indtægter.

Men når det er sagt, skal det også tilføjes, at der herudover undervejs er sket en række ændringer og forbedringer, sådan at lovforslaget på visse områder nu må siges at være bedre, end da vi drøftede det ved første behandling. Der er nemlig sket det, at der med nogle af de foreliggende ændringsforslag er taget hul på en række helt principielle ting. Det gælder problemer, som man her i folketinget ved tidligere lejligheder har talt om. Også ved revisionen af loven under VKR-regeringen i 1969 diskuterede man disse ting uden at gøre noget ved dem, måske fordi man dengang ikke mente at kunne løse problemerne. Men nu løses de. Ved initiativer dels fra udvalget, dels fra en forhandlingsvenlig finansminister er der sket en smidiggørelse og en tilpasning af lovforslaget, så det er mere på linje med nutidig tankegang. Jeg skal i denne forbindelse sige, at ændringsforslagene, der alle er stillet af finansministeren, er tiltrådt af samtlige partier, og det er en god ting. Men beklageligvis må jeg tilføje, at venstre og de konservative ønsker at stemme imod lovforslaget i dets helhed, og det er faktisk en skam, for det er efter min opfattelse blevet et godt og et rimeligt lovforslag.

Resultatet af arbejdet bliver altså ikke bare en ajourføring af satserne, men simpelt hen en bedre lov på en række områder, som jeg for klarhedens skyld og af hensyn til fremtiden ikke kan undlade at fremkomme med nogle bemærkninger om. Det vil blive en bedre lov, bl. a. fordi den løser problemet med de barnløse ægtepar. Efter gældende lov er det jo sådan, at den længstlevende skal betale arveafgift straks, når ægtefællen dør, og det kan være en alvorlig belastning både rent økonomisk og også psykisk at blive stillet over for den slags krav ganske pludseligt, når ens ægtefælle er død.

Efter ændringsforslag nr. 7 vil der nu, hvor det da ikke drejer sig om ganske ringe beløb, være adgang til at få en virkelig henstand med arveafgiften, en henstand, der vil kunne gives, helt til den længstlevende også er død. Jeg hilser denne ordning med tilfredshed og er helt sikker på, at man ud over landet vil gøre det samme.

Det vil også blive en bedre lov, fordi den

ændrer og smidiggør begrebet plejebørn. Ud fra den, kan man godt sige, nutidige betragtning, at det er en naturlig og en ønskelig ting, at et barn har to forældre, også selv om den ene er en plejefar eller en plejemor, kan et plejebarn nu i afgiftsmæssig henseende blive sidestillet med afdødes egne børn.

Det vil også blive en bedre lov, fordi den lemper arveafgiften for samboende søskende, der arver hinanden. Det er ret almindeligt, at søskende bor sammen og har fælles husholdning gennem mange år, men her har det hidtil været sådan, at der skulle betales arveafgift efter den noget dyrere sats B. Nu ændres dette til, at samboende ugifte søskende, der har haft fælles husholdning i 10 år eller mere, ved dødsfald beskattes efter den lempeligere sats A. Jeg synes også, det er et rigtigt skridt, der er taget her.

Derimod må vi erkende, at det ikke har vist sig gørligt i denne forbindelse at klare problematikken omkring afgifterne for de såkaldt papirløse ægteskaber, uanset af hvilken art de er. Det samme problem blev også drøftet ved revisionen af arveafgiftsloven i 1969, men man kom dengang til det resultat, at man måtte afvente, hvad der kom ud af arbejdet i justitsministeriets ægteskabsudvalg. Også denne gang har spørgsmålet været stærkt fremme i udvalgsarbejdet, og vi har fra finansministeren modtaget et fyldeigt materiale omkring spørgsmålet, men vi har måttet konstatere, at det hverken ville være rimeligt eller muligt at løse dette problem ved revision af en enkelt afgiftslov. Sagen har jo mange sider med relation til andre dele af lovgivningen, og vi har derfor i betænkningen henstillet til justitsministeriets ægteskabsudvalg, at arbejdet på dette felt snarest gøres færdigt.

Jeg vil i den forbindelse sige en enkelt ting. Jeg mener at have sporet en vis ubehagelig tendens til, at nogle har ønsket at stille sig an og være mere velvillige end andre over for dette spørgsmål, der jo også omfatter spørgsmålet om de homofile. Jeg synes ikke, det kan være rimeligt, at nogen forsøger at tjene en politisk fedtskilling her. Det er min absolutte overbevisning, at her står de politiske partier lige. Alle erkender problemerne, og alle er lige villige til at gå ind i arbejdet for at søge dem klaret. For at der derfor ingen misforståelser skal være, vil jeg gerne på socialdemokratiets vegne i